Покліч Волі плюс

красавік
№4(14)
2005

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА

СВАЯ ПРАЎДА

Другая сусьветная вайна ідэалагічна замацавала вынікі грамадзянскай вайны на чарговую заваёву нацыянальных акраін імперыі і наступныя чысткі нацыянальных эліт. Злучэньне жалезам і крывёю ў грамадзянскую было завершана айчыннай, калі розныя нацыі і народнасьці СССР зрадніліся пралітай крывёю. Новая гістарычная супольнасьць савецкі народ атрымаў свой уласны, наднацыянальны эпас—гісторыю вялікай айчыннай вайны, адрэдактаваную ў адпаведнасьці з камуністычным ідэалагічным канонам.

Андрэй Екадумаў.

Гэтая думка сталася добрым адказам (хоць яна і была выказана куды раней) на той нядаўні імперскі віскат сучасных абаронцаў ідэалагічнай цнатлівасьці народу ў ягоных поглядах на вайну, што ўшчаўся пасьля афіцыйных заяваў шэрагу прыбалтыйскіх палітыкаў пра акупацыю Савецкім Саюзам Прыбалтыкі. Чаму, маўляў, прыбалты лічаць вызваліцеляў Еўропы акупантамі? Ды таму, што гэтак было насамрэч і нікуды ад гэтага не дзецца. І хіба можна даравацьім і іхнім нашчадкам зьнішчэньне найлепшых сыноў і дачок народу за ўсю іхнюю невымерную любоў: " за хлеб, за кашу, за волю вашу". А воля іхняя аплецена, чамусьці, калючым дротам. Аднак хваравітае імперскае здумленьне аніяк не жадае з гэтым мірыцца. Бацылы імперскасьці пазбаўляюць народы і ўрады не толькі аб'ектыўнасьці, але і прыносяць ім чарговыя войны і расчараваньні з боку тых, каго яны " облагодетельствовалі".

Тое, што нацыянальныя інтарэсы прыбалтыйскіх народаў заўжды былі далёкія ад інтарэсаў Расіі, факт ужо, здаецца, відавочны. Але і інтарэсы беларускага народу не супадаюць і не супадалі з інтарэсамі імперскай Расіі ані цяпер, ані раней. Заціснуты ў мядзьвежых абдымках вечнага сяброўства, захапляючыся моцаю свайго сябра тутэйшы чалавек і не заўважае, што пазбавіўся права выбару і сваіх сяброў, і свайго ўласнага шляху, які заўжды важнейшы за ўсіх сяброў сьвету, бо народы прыходзяць не капіяваць, а самавыяўляцца. Савецкага чалавека немагчыма пераканаць у тым, што для нацыянальнага чалавека існуе свая гісторыя грамадзянскай вайны, свая гісторыя айчыннай вайны, свая гісторыя раскулачваньня, свая гісторыя жыцьця ў мірны час. Ніколі беларус, паляк, латыш, літовец, эстонец, украінец не даруе Расіі ніводнага забітага ці закатаванага свайго брата, бацьку, дзеда, прадзеда. Немцы за сваё варварства каюцца ўжо некалькі дзесяцігоддзяў, рускія пакуль не адчулі сваёй віны за злачынствы супраць іншых народаў расійскай і савецкай імперыі.

Прыход рускіх у 1772 годзе на Беларусь падзяліў народ на сваіх і чужых і стаўся пачаткам перманентнай грамадзянскай вайны, якая доўжыцца й пасёньня то разгараючыся, то суцішваючыся. Тое адбывалася і на Украіне, і ў Прыбалтыцы, дзе рэй вяла пятая калёна, якая мусіла асыміляваць мясцовае насельніцтва пры дапамозе " вялікай рускай культуры". Гэтая вялікасьць у імперскіх народаў лезе з усіх дзірак, нягледзячы на тое, што культура любога народу заўжды роўная, культуры іншых народаў. Проста яна—іншая. Вось гэтай іншасьці і не ўспрымае імперская сьвядомасьць.

Сёньняшняе ж тутэйшае кіраўніцтва паразітуе на савецкім ваенным мінулым, працягвае ствараць скажонае ўяўленьне пра ваенныя падзеі на Беларусі і тую ролю, якая была адведзена ў іх усяму беларускаму народу. Куды прасьцей, а найперш выгодней, скарыстоўваючы замацаваныя ў сьвядомасьці стэрэатыпы, маніпуляваць людзьмі, як тымі марыянеткамі. Праўда, на жаль, патрэбная пакуль нямногім.

Рэдактар.

ПАРТЫЗАНЫ

...Пішуць сёньня повесьці,
раманы,
Усё ж няма ні слова там нідзе,
Каб грудзьмі стаялі партызаны
За растрэляных, за паленых
людзей.
Партызаны ж, тыя партызаны,
Што ім сёлы, енк і боль людскі,
Толькі б мосьцік недзе быў
ўзарваны
Ды ляцелі з рэйкаў цягнікі.
Што для іх адкрытыя магілы,
Дзе за рэйкі кідалі дзяцей.
Не, дзяцей яны не баранілі,
Солтыса забіць куды прасьцей.
Солтыса, які акручваў немца,
Каб ад згубы ратаваць сяло,
Бо куды ж было народу дзецца,
Памачы чакаць адкуль было?
Нашы пушчы—роднае багацьце,
Непралазнасьць зарасьляў,
балот:
Партызанам ёсьць куды
схавацца,
А куды ж схаваецца народ?
А куды схаваюцца мільёны
У кінутай нашэсьцю старане,
Дзеці ў гэтых сёлах
безбаронных,
Калі ўсе мужчыны на вайне?
Йшлі байцы і, хрышчаныя боем,
Ворага спынялі, як маглі.
Партызаны ж сьмерць нясьлі
з сабою
Зьбітай і апаленай зямлі!
То не подзьвіг баявы і сьмелы,
Толькі сьмех крывавы і пусты,
Наклікаць на сёлы сьмерць
умелі,
А самыя шпарылі ў кусты!
Выстаўлялі немаўлят пад
стрэлы,
А слабых жанчын —
пад кулямёт.
Ім за рэйкі дык душа балела,
Не балела толькі за народ!

Ларыса Геніюш.

● *З нашага жыцця*

ЖЫЦЬ СТАЛА КРЫХУ ЛЕПЕЙ, АЛЕ ПЕРСПЕКТЫВЫ НАПЕРАДЗЕ НЯМА ЎСЁ АДНО

Старшыня Лятчанскага с/с. В.Бурдзей, дакладваючы пра стан і разьвіцьцё аб'ектаў сацыяльнай сферы, добраўпарадкаваньне і падрыхтоўку да сьвяткаваньне 60-годдзя Перамогі, паведаміў наступныя факты. У межах сельскага савету высілкамі грамадзянаў і чальцоў савету за справаздачны перыяд зроблены наступныя работы. Уздоўж бальшаку В, Лётцы—С. Сяло на працягу 500 метраў ля прыватных пабудоў усталявана драўляная агародджа. У С. Сяле выкапаны 2 калодзежы і адрамантаваны адзін. У вёсках Грышаны і Біцялёва на сродкі мясцовых жыхароў адрамантаваны стары і пакладзены новы вадаправод. Такім чынам плануецца вырашыць задачу і ў в. Вял. Лётцы. Наогул жа ў 2004 годзе пакладзена 3,2 кіламетры вадаправаду. Усталяваны 78 кайтэйнераў для збору і вывазу цьвёрдых побытавых адкідаў. Парадкуюцца грамадзянскія могілкі, ідзе інвентарызацыя прысядзібных участкаў. Задачаў перад Саветам стаіць шмат і не ўсе з іх вырашаюцца лёгка. Так цяжка прыцягваць жыхароў да ўборкі тэрыторыі ля прыватных падворкаў і на вуліцах. Ускладняе працу і наяўнасьць закінутых і нічыйных пабудоў, забруджаных пад'ездаў, нездавальняючы стан дачных кааператываў. Паранейшаму не вырашана праблема вулічнага асьвятленьня, вельмі праблематычным застаецца і асфальтаваньне дарожнага палатна, на якое проста няма адкуль узяць сродкі.

Ветэранам вайны, якіх у межах Савету— 44, аказваецца магчымая дапамога: апрацоўваюцца прысядзібныя надзелы, рэмантуецца жытло.

Нягледзячы на пэўныя намаганьні, вырашыць праблему добраўпарадкаваньня жыцьця вясковага чалавека ў межах існуючага падатковага і адміністрацыйнага заканадаўства, неразьвітай грамадзянскай ініцыятывы і шэрагу іншых складнікаў немагчыма ў прынцыпе. Беларусы нават не агучваюць свае памкненьні самім кіраваць сваёй краінай, вёскай, а ўскладаюць гэтую місію на старшыню мясцовага савету, які не мае ані сродкаў, ані сапраўднай улады.

ВЕЧНА ПАДМАНУТЫЯ ПАДМАНВАЮЦЬ СВАІХ НАШЧАДКАЎ

У раённай газеце "Жыцьцё Прыдзвіння" за 21 траўня гэтага году пад рубрыкай "Неабыякавы погляд" надрукаваны роздум пенсіянэркі О. Токаравай з Лужасна пад назовам "Рэвалюцыянераў" нам не трэба". Артыкул сімптаматычны: так бы мовіць, нязмушаны голас чалавека з багатым жыцьцёвым досьведам гучыць перасьцярогаю для моладзі, якую так лёгка збочыць з адзіна правільнага гасьцінцу на гразкую сьцяжыну, на якой загразьлі ўсе народы Еўропы разам з Украінай ды Грузіяй.

Можна казаць: выбары пачаліся. І распачалі кампанію "людзі далёкія ад палітыкі", якія пры Лукашэнку сталі відушчымі, якія "не усперелі" построіть комунізма "в отдельно взятой стране", бо "добрые" дяді развалілі Союз целенаправленымі действіямі", але зараз ведаюць, як паціху пабудаваць свой уласны справядлівы на ўсе часы свет, дзе ў цэнтры не дэспат Сталін, а такі "просты" і "чэсны" кіраўнік, які дбае пра народ больш, чым пра уласную сям'ю.

Артыкул насычаны цэлым шэрагам міфалагем, якія не ставяцца пад сумнеў іхнімі носьбітамі: "страна удержалась от экономической разрухі", запад не ўстраівает "незавісімая Беларусь", "Югославію разбомбілі", "к нам лезут с революціей", "толкают к беспорядкам", "столкнулі матушку Россію в яму". Твор далёкі ад аб'ектыўнасьці заканчваецца стогнам: "...як бы не тужыліся господін Буш і его "революціонеры", в Белорусі сохраніться стабільность і безопасность".

Можна было б іранізаваць з пячорнай сьвядомасьці лукашэнкавых прыхільнікаў, калі яны насамрэч шчырыя ў сваіх заблуджэньнях, але гэта марны занятак. Тое, што дэззарыентаваныя сучаснасьцю старыя шчыра выказалі сваё стаўленьне да Лукашэнкі на рэферэндуме сумнявацца не выпадае. Аднак расшыфруем сэнс гэтага стаўленьня. Значная частка насельніцтва Беларусі не ў стане ўспрыняць новыя грамадска-палітычныя каштоўнасьці. Напалоханы вялікай вайной да канца сваіх дзён, яны ўспрымаюць сучасныя падзеі толькі праз прызму варожага стаўленьня ўсіх дзяржаваў (акрамя Расеі) да беларусаў. Любыя зьмены яны атаясамляюць з агрэсіяй, што пасягае ўжо на іхнюю душу і самаробныя думкі. Імкненьне да самаізаляванасьці ўласьцівае ўсім народам, якія шчэ не выпрасталіся з цянётаў несвабоды і сялянскага здумленьня. І тое, што Лукашэнка паразітуе на гэткіх пераканаНЬнях замест таго, каб пераконваць людзей у каштоўнасьцях дэмакратыі сьведчыць пра яго, як пра кіраўніка пазамінулага стагоддзя.

Які поп, такі й прыход. А яшчэ кажуць: сьвіта робіць свайго караля.

С. Горкі.

ДЭЖАВЮ

19 траўня садзілі гуркі на сваіх лехах. Хоць не Пахом, але спадзяёмся, гуркі будуць мяхом. На які ж ўраджай разлічваюць рэаніматары піянэрскага руху ў нашым раёне, што ў гэты дзень адзначалі сваё сьвята, сказаць цяжка. Затое можна пэўна сказаць: нацыянальна сьвядомы, прыстойны беларус ніколі не дазволіць сабе калупацца ў сатлелых парэштках сацыялістычнай міфалогіі і займацца сацыяльным сьпірытызмам, выклікаючы на сьвет здані таталітарнага мінулага. Ад словаў "лягер", " піянэр", камсамолец" у яго павінна ўзьнікаць здаровае пачуцьцё гідоты, як і да любой іншай таталітарнай зьявы.

"Дзень піянэрскай дружбы" сьвяткавалі на базе Ноўкінскага дому культуры. 150 актывістаў бралі ўдзел у гэтым мерапрыемстве. Абычным не займаліся: знаёміліся, абменьваліся досьведам, ўносілі нават прапановы па ўдасканаленьні сваёй працы, стваралі " банк" праектаў дзейнасьці піянэрскіх дружын.

Лепшымі прызнаны піянэрскія дружыны Суражскай, Замастоцкай, Мазалаўскай, Задуброўскай школаў. Мерапрыемства, як і ўсе мерапрыемствы апошняга часу нагадвала звычайнае шоў. Конкурс вылучыў найлепшых па чатырох намінацыях: " Самы актыўны і камунікатыўны", " Таленавіты аратар—ідэй генэратар", " Лідар піянэр—" нашчадкам" прыклад" і " Суперлідэр 2005". Суперлідэрам стала вучаніца Ноўкінскай СШ Аня Чарнышова. Савет рвённай піянэрскай арганізацыі ачоліла раённы метадыст ЦДТ Юлія Юпатава.

Усё б гэта (і само мерапрыемства, і кур'ёзна-шаблонныя назовы саміх конкурсаў, і вера ў неабходнасьць такой дзейнасьці) можна было б успрымаць з лёгкай іроніяй, спісваючы ўсё на дзіцячую недасьведчанасьць ці інфантыльную настальгію пераростках кіраўнікоў, каб не той уласны савецкі досьвед, які сьведчыць пра адваротнае—любая таталітарная сэкта(а піянэрская арганізацыя такой і зьяўляецца) з яе сакральна-шаманскімі маніпуляцыямі і мерапрыемствамі мае на мэце закабаленьне дзіцячай сьвядомасьці з яе далейшым замбаваньнем на карысьць аўтарытарнай улады.

Любыя ідэалагічныя дзяржаўныя дзіцячыя арганізацыі павінны быць забаронены, як зьявы недапушчальныя ў любой дэмакратычнай дзяржаве.

КОЛАДЗЁН

Травень прайшоў пад знакам святкавання 60-годдзя перамогі і заліўных халодных дажджоў, якіх было вельмі багата. Адметным знакам месяца магчыма таксама лічыць і узрастанне пераследу іншадумцаў у краіне: распачаўся працэс над Міколай Статкевічам і Паўлам Севярынцам, якія былі ў першых шэрагах нязгодных з вынікамі сумнавядомага кастрычніцкага рэферэндума; чарговыя судовыя прытэнзіі выказаны да газеты "Народная воля"; адбыліся выключэнні з навучальных устаноў актывістаў "Маладога фронту" у Жодзіна і адпаведная галадоўка пратэсту моладзі; пачаўся судовы працэс супраць рэдактара незалежнай газеты "Барысаўскія навіны" Анатоля Букаса; папярэджана кіраўніцтва партыі БНФ аб хуткім высяленні з офісу на Варвашэні. Усё гэта укладваецца ў пэўную логіку дзеянняў уладаў — падаўляць усе кропкі іншадумства, запалохваць грамадства.

І таксама лейтматывам гучалі уладныя запаўненні аб тым, што на Беларусі рэвалюцыі не будзе. Гэтыя запэўненні гучалі так часта, што склалася уражанне, што улады вельмі запалоханы развіццём падзей на постсавецкай прасторы. Самым галоўным ворагам адназначна выдаваліся ЗША. У гэтым кантэксце сапраўднай "вуткай" выглядае паведамленні СМІ канца красавіка аб магчымай сустрэчы Лукашэнкі і Буша у Маскве 9 мая. Між тым справа дайшла да таго, што Аляксандра Лукашэнкі не аказалася на святочным парадзе ў Маскве, дзе былі кіраўнікі больш 50 краін свету. Вось і кажы пасля гэтага, што мы разам з расіянамі і украінцамі вынеслі галоўны цяжар Айчынай вайны. Тым больш, што ў прамове Пуціна наша краіна і не ўзгадвалася.

Травень стаў таксама месяцам працягу працы па дабраўпарадкаванню на зямлі. Вядзецца гэта праца з паказушных мэтаў — як мы будзем выглядаць перад семінарыстамі. І наводзіцца парадак на трасах праезду экскурсантаў. Між тым людзі пасталітыя жадаюць перш за ўсё нармальнага праезду да сваіх дамоў і справядлівага укладання сродкаў у рамонты вуліц, дарог, дамоў. Толькі ў бюракратычным рэі галасы простага люду не чуваць — яго інтарэсы пераважна прадстаўляюць звычайныя чыноўнікі, што пад каўпаком у кіраўніка вертыкалі. А як вертыкаль кіруе, магчыма даведацца з падборкі матэрыялаў з Віцебшчыны аб якіх распавядала на радыё "Свабода" Браніслава Станкевіч.

Леанід Гаравы.

АНАТОЛЬ ЛЯБЕДЗЬКА: ЗЬВЕСТКІ ПРА ЗБРОЮ АПАЗЫЦЫІ – ГЭТА ЧАРГОВАЯ ПРАВАКАЦЫЯ

Алег Грузьдзіловіч, Менск. *"Чарговай правакацыяй" назваў лідэр АГП Анатоль Лябедзька кампанію, якую разгарнулі дзяржаўныя мэдыі вакол зброі, якую знайшлі пад Менскам і Берасьцем. Між тым, афіцыйныя крыніцы ў міліцыі і КДБ гэтых зьвестак не пацьвярджаюць.*

У Міністэрстве ўнутраных справаў дагэтуль не пацьвердзілі зьвестак, якія распаўсюдзіла агенцтва "Інтэрфакс" 13 траўня адносна магчымай прыналежнасьці зброі, знойдзенай пад Менскам і Берасьцем.

Паводле "Інтэрфаксу", пра тое, што зброя, магчыма, належыць апазыцыі, нібыта паведамілі сьледчыя зь міліцыі, якія расьсьледуюць крымінальныя справы. Між тым, і сёньня, 16 траўня, у прэсавай службе МУС не пацьвердзілі гэтых падазрэньняў.

"Самі факты ёсьць, яны расьсьледуюцца, але прывязваць гэта да апазыцыі... У мяне пакуль няма зьвестак, чыя гэтая зброя", — сказаў супрацоўнік прэсавай службы МУС Віктар Новікаў.

Кіраўнік цэнтру сувязяў з грамадзкасьцю КГБ Валер Надтачаеў таксама не сьпяшаецца з высновамі. Ён заявіў Радыё Свабода, што справы яшчэ не расьсьледаваныя, таму немагчыма казаць пра прыналежнасьць знойдзенай зброі.

Між тым, беларускія дзяржаўныя мэдыі ўжо некалькі дзён паведамляюць пра тое, што беларуская апазыцыя нібыта завезла ў краіну зброю. Дзяржаўнае тэлебачаньне ілюструе гэтыя заявы кадрамі, на якіх дэманструюцца вялізныя арсэналы. Пры гэтым спасылаюцца на зьвесткі, распаўсюджаныя агенцтвам "Інтэрфакс".

Я спытаўся кіраўніка беларускага бюро "Інтэрфаксу" Вячаслава Зяньковіча, ці можа ён назваць крыніцы, якія б пацьвердзілі зьвесткі ананімных сьледчых МУС. Вячаслаў Зяньковіч адмовіўся размаўляць, спаслаўшыся на забарону начальства.

Старшыня Беларускай асацыяцыі журналістаў Жанна Літвіна мяркуе, што ў Беларусі распачатая чарговая кампанія ачарненьня апазыцыі, а некаторым журналістам загадана яе абслугоўваць. Між тым, Жанна Літвіна не здымае адказнасьці і са сваіх калегаў:

(Літвіна:) "Усё залежыць ад сумленьня. Калі сеў перад мікрафонам ці тэлекамэрай, рыхтуеш інфармацыю і перадаеш яе рэдактару — у першую чаргу трэба кіравацца сумленьнем. Каля яго няма, тады няма... Тады пакутуе грамадзтва".

Лідэр Аб'яднанай грамадзянскай партыі Анатоль Лябедзька лічыць, што міліцыя ці КДБ маглі б лёгка высьветліць, каму належыць знойдзеная зброя, запісаўшы на відэа тых, хто карыстаецца схованамі зброі. Тое, што гэтага не было зроблена, на думку Анатоля Лябедзькі, пацьвярджае правакацыю супраць апазыцыі.

(Лябедзька:) "У гэта могуць верыць толькі пэнсіянэры. Бо пасьля таго, што ім паказалі на гэтыя выходныя, яны пайшлі ў аптэку купляць валідол. ".

СУД НЕ ЗАДАВОЛІЎ ПАТРАБАВАНЬНЯЎ ПРЫЗНАЦЬ НЕЗАКОННАЙ ЗАБАРОНУ МІТЫНГА ГАРВЫКАНКАМАМ

Спачатку выканкам дазволіў, а потым забараніў правядзеньне мітынгу супраць падвышэньня камунальных плацяжоў, увядзеньня прымусовых кантрактаў. Спаслаўся на тое, што арганізатары парушылі закон пра масавыя мерапрыемствы — расклеілі ў горадзе абвесткі пра мітынг яшчэ да атрыманьня дазволу. Абвесткі да таго ж нібыта не адпавядалі замоўленай мэце мітынгу і выпушчаны былі з парушэньнем закону пра друк ды іншыя сродкі масавай інфармацыі.

Судзьдзя Віктар Казачок у сваім рашэньні па сутнасьці паўтарыў матывы гарвыканкаму на забарону мітынгу.

Юрыст Аляксандар Лашук, які назіраў за судовым працэсам, лічыць рашэньне суду неабгрунтаваным:

(Лашук:) "Матывацыі ў суду няма ніякай. Ніхто не ўстанавіў факту парушэньня закону з боку арганізатараў мітынгу. Па-другое, санэпідэмстанцыя сапраўды прымала пастанову наконт грыпу, але ніводнае мерапрыемства ў той час не было адменена. Відавочна, што ніякіх прававых абгрунтаваньняў не дазваляць мітынг гарвыканкам ня меў. А гэта азначае, што і цяперашняе рашэньне суду ня мае пад сабою ніякіх юрыдычных падставаў".

Казімер Яноўскі.

АПОШНІ ШУМНЫ ЮБІЛЕЙ

СССР не любіў успамінаць пра сваю віну перад народам. Але мы павінны нястомна нагадваць і пра «Мы за ценой не постоим», і пра «новы Берасьцейскі мір», які Сталін хацеў заключыць з Гітлерам.

Піша Анатоль Сідарэвіч.

З 60-годзьдзя заяршэньня Другое сусьветнае вайны яны выціснулі ўсё, што маглі. Хлусілі не чырванеючы. Што ні тэзіс, то стары прапагандысцкі штамп. А галоўныя тэзісы былі: на змаганьне ўстаў увесь савецкі народ; вайна згуртавала народы Савецкага Саюзу; Савецкі Саюз адзін перамог Нямеччыну.

Як увесь савецкі народ устаў на змаганьне з нацыстамі, сьведчыць адна лічба: у гітлераўскіх вайсковых структурах кожны пяты быў з савецкіх грамадзян.

Як вайна згуртавала народы СССР, мы ведаем з гісторыі высылак немцаў Паволжжа, чачэнцаў, калмыкаў, крымскіх татар... З гісторыі масавых дэпартацый насельніцтва Балтыі і Заходняе Украіны. З гісторыі масавых уцёкаў на Захад мільёнаў людзей зь Беларусі, Дону, Кубані...

Сьцьвярджаць, што СССР перамог Нямеччыну, можа толькі той, хто нічога ня чуў пра лэнд-ліз, Аб'яднаныя Нацыі і Другі фронт. І адкрыўся ён ня ў чэрвені 1944 году ў Нармандыі, як пішуць у падручніках, а ў час бітвы пад Сталінградам: тады брытанцы пачалі бамбардзіроўкі Нямеччыны, а разам з амэрыканцамі — бітву за Паўночную Афрыку. У ліпені 1943-га (ішла Курская бітва) яны былі на Сыцыліі. А праз два месяцы Італія капітулявала, і Гітлер мусіў накіроўваць на Апэнінскі паўвостраў не адну дывізію.

Разумеючы фальшывасьць тэзісу «СССР перамог Нямеччыну», яны спрабуюць падмяніць яго яшчэ адным фальшывым тэзісам: «Савецкі Саюз зрабіў самы важкі ўклад у перамогу над Нямеччынай». На якіх вагах гэта ўзважана і якім мэтрам гэта зьмерана? Мусіць, колькасьцю палеглых на той вайне. Але гэта вынік бяздарнае палітыкі сталінскага кіраўніцтва, якое аддало немцам тэрыторыю ад Беластоку да Сталінграду (гнілая царская Расея далей як у Баранавічы іх не пусьціла). Гэта вынік бесчалавечных мэтадаў вядзеньня вайны. СССР так і ня змог палічыць усіх палеглых і замучаных. Ці гэта не адзнака зьняважлівага стаўленьня да чалавечага жыцьця?

Сталінскія маршалы («Мы за ценой не постоим») клалі на адным квадратным кілямэтры вызваленае тэрыторыі гэтулькі салдатаў, як ніводная армія сьвету. А мільёны палонных у першыя месяцы вайны? А панішчаныя заградатрадамі? А забітыя і спаленыя энкавэдыстамі мірныя жыхары Беларусі і Украіны? А мільёны эмігрантаў, якіх таксама запісалі ў нябожчыкі?

Сёлета быў апошні ўсплёск бальшавіцкага патрыятызму. Зрэшты, ён закрануў толькі вярхі грамадзтва і толькі частку ўдзельнікаў вайны. Чым далей ад сталіцы, тым менш было шуму і чаду. Сотні тысяч грамадзян, не мабілізаваных на ўрачыстасьці, былі занятыя іншым. Яны пазіралі на неба і ўслухоўваліся ў мэтэапрагнозы: ці хоць пацяплее, ці можна сеяць і садзіць на лецішчах і гародах?

Халодная вясна паказала, што наша краіна яшчэ ня выйшла з эпохі натуральнае гаспадаркі, што заробкаў на годнае жыцьцё не хапае. За 60 паваенных гадоў мы так і не дасягнулі галоўнае перамогі — над беднасьцю.

Настае час разьвітаньня з ваенным пакаленьнем, якому дзяржава так і не сплаціла даўгі. Застануцца тыя, перад кім дзяржава вінаватая найбольш. Гэта дзеці вайны. Тыя, каго Сталін і начальнік генштабу Жукаў здалі пад уладу нацыстаў. Тыя, хто жыў у зямлянках і карміў вошы, хто цягаў на сабе плугі і бароны, каб не памерці з голаду... Ім належаць мэдалі за пакуты.

СССР і ягоныя спадкаемцы не любілі і ня любяць успамінаць пра сваю віну перад народам. Але мы павінны нястомна нагадваць і пра тых, хто давёў да Беластоцкага катла, да Сеньненскай катастрофы бранятанкавых войскаў, да Трасьцянца і гета... І пра тое, як Сталін хацеў заключыць з Гітлерам «новы Берасьцейскі мір» ды здаць Беларусь Нямеччыне. Калі наша грамадзтва будзе памятаць і думаць найперш пра гэта, тады сапраўды Беларусь стане дзяржаваю для народу Беларусі.

Анатоль Сідарэвіч, "Наша Ніва".

ДЖОРДЖ БУШ: "АДЗІНАЯ ЗЬДЗЕЛКА, ЯКУЮ Я ЛІЧУ НЕАБХОДНАЙ ДЛЯ БЕЛАРУСІ – ГЭТА ЗЬДЗЕЛКА СВАБОДЫ"

Юры Сьвірко, Рыга. **Падчас знаходжаньня ў Рызе прэзыдэнт ЗША абмеркаваў са сваімі балтыйскімі калегамі сярод іншых пытаньняў сытуацыю ў Беларусі. Перад прыездам у Маскву Джордж Буш паведаміў, што будзе гаварыць пра Беларусь з прэзыдэнтам Расеі Ўладзімерам Пуціным.**

Зьвяртаючыся да прэзыдэнтаў трох краін Балтыі, якія разам зь ім давалі прэсавую канфэрэнцыю, Джордж Буш сказаў:

(Буш:) "Мы мелі сапраўды добрую дыскусію наконт Беларусі. Мы гаварылі пра Украіну, Грузію, Малдову. Мы гаварылі пра Расею, стасункі паміж Балтыяй і Расеяй".

Першае пытаньне на прэсавай канфэрэнцыі задаў Джорджу Бушу карэспандэнт Літоўскага тэлебачаньня, і яно гучала так: "Адносна таго, што Вы заявілі нядаўна: што дэмакратычная Беларусь – таксама ў інтарэсах Расеі. Ці можа быць зьдзелка паміж Вашынгтонам і Масквой, што Расея забясьпечыць непераабраньне прэзыдэнта Лукашэнкі ў наступным годзе, а Вашынгтон, у сваю чаргу, будзе заахвочваць і хваліць дэмакратыю там, але заплюшчыць вочы на працяг расейскага ўплыву там?"

Вось што адказаў прэзыдэнт ЗША:

(Буш:) "Цікавае пытаньне – ці можна заключыць зьдзелку, каб вызначыць чыйсьці лёс? Я думаю, гэта тое, што мы асуджаем сёньня – тое, што адбылося з Балтыяй, тыя таемныя зьдзелкі паміж вялікімі дзяржавамі, што прадпісвалі народам нейкі спосаб кіраваньня. Мы не зьбіраемся рабіць таемныя зьдзелкі. Адзіная зьдзелка, якую я лічу неабходнай тут для людзей – гэта зьдзелка свабоды. Ім трэба дазволіць выказвацца на свабодных, адкрытых і справядлівых выбарах у Беларусі. Што да таго, у інтарэсах Расеі або не мець дэмакратыю на сваёй мяжы – абсалютна, гэта ў інтарэсах Расеі, каб яна мела сябрамі й суседзямі дэмакратыі".

Джордж Буш дадаў, што ЗША пашанцавала мець дэмакратыі на сваіх межах, хаця па нейкіх пытаньнях зь імі не заўсёды ёсьць згода.

РЫГОР БАРАДУЛІН: ЛУКАШЭНКА НЯ МОЖА ТРЫВАЦЬ, ШТО КОЖНЫ ДЗЕНЬ ЕЗЬДЗІЦЬ У ДРАЗДЫ ПА ПРАСПЭКЦЕ МАШЭРАВА, А НЕ ПА СВАІМ

Севярын Квяткоўскі, Менск. Праспэкт Скарыны – на праспэкт Незалежнасьці, праспэкт Машэрава – на праспэкт Пераможцаў. Старабарысаўскі тракт назавуць вуліцай Скарыны, вуліцы Варвашэні, Ерусалімская і Дразда стануцца праспэктам Машэрава, а для вуліцаў падшукаюць новыя адрасы. Вось сутнасьць указу, падпісанага Аляксандрам Лукашэнкам. Як паставіліся да гэтых зьменаў менчукі?

Народны паэт Беларусі Рыгор Барадулін перакананы, што асноўная прычна перайменаваньня галоўных праспэктаў зьвязаная з амбіцыямі кіраўніка краіны:

(Барадулін:) «За гэтым стаіць у нашага часовага прэзыдэнта проста неадольная прага бачыць сябе на белым кані. Ён ня можа трываць, што кожны дзень езьдзіць у Дразды па праспэкце Машэрава, а не па сваім. Ён падсьпудна думае, што праспэкт Пераможцаў – гэта значыць яго».

Таварыства беларускай мовы – тая грамадзкая арганізацыя, якая пастаянна прапаноўвае перайменаваньне цэнтральных вуліц Менску на гонар нацыянальных герояў. Старшыня ТБМ Алег Трусаў камэнтуе захады ўладаў:

(Трусаў:) «Казалі, што няма грошай, што трэба дбаць пра пэнсіянэраў, вэтэранаў, інвалідаў. Цяпер грошы знойдзеныя – з нашай з вамі кішэні. І велізарныя сумы будуць кінутыя на вецер. Бо памяняць напрыклад Францыска Скарыны – гэта шалёныя грошы».

Калі два гады таму да менскіх уладаў зьвярнуліся з просьбай назваць адну з цэнтральных вуліцаў імем Быкава, паступіла адмова. Маўляў, новыя назвы будуць зьяўляцца толькі ў новых мікрараёнах. Працягвае Алег Трусаў:

(Трусаў:) «Мы былі за тое, каб новым вуліцам надаваць імёны нашых герояў. І калі так хацелася перайменаваць, у нас ёсьць вуліца Энгельса, Валадарскага, Леніна, Калініна і г.д. Чамусьці не спадабаўся нават Машэраў. Гэта значыць, што ўлада пачынае мяняць палітыку. І старая савецкая міталёгія ўжо не працуе. І не выпадкова зьявіўся праспэкт Незалежнасьці».

Зрэшты, ёсьць менчукі, якім даспадобы новае рашэньне пра зьмену назваў, але большасьць паставіліся скептычна. Афіцыйныя мэдыі спасылаюцца на вэтэранаў, якія нібыта папрасілі пра перайменаваньне ў прэзыдэнта Лукашэнкі. Але сярод вэтэранаў вайны вядуцца спрэчкі. Асабліва вакол імя Пятра Машэрава:

(Вэтэран:) «Гэта дарма. Праспэкт Пераможцаў патрэбны, але Машэрава ня трэба было чапаць».

НА МЕНСКІ РЭФЭРЭНДУМ АБ ПЕРАЙМЕНАВАНЬНІ ВУЛІЦ ПРАПАНУЮЦЬ ЧАТЫРЫ ПЫТАНЬНІ

Валер Каліноўскі, Менск. *27 траўня адбылося другое паседжаньне грамадзкага аргкамітэту ў справе правядзеньня менскага гарадзкога рэфэрэндуму дзеля перайменаваньня А.Лукашэнкам цэнтральных праспэктаў і вуліц беларускай сталіцы.*

Юрысты падрыхтавалі праекты пратаколу сходу ініцыятыўнай групы, заяваў яе сябраў і зварота ў гарвыканкам. Сход ініцыятыўнай групы мяркуецца правесьці 13 чэрвеня ў памяшканьні, якое павінны даць гарадзкія ўлады.

У праектах гэтых дакумэнтаў прапанавана на менскі гарадзкі рэфэрэндум вынесьці чатыры пытаньні. Першае зь іх гучыць наступным чынам: "Ці лічыце вы неабходным вярнуць ранейшую назву праспэкту Ф.Скарыны, які ў адпаведнасьці з указам прэзыдэнта Рэспублікі Беларусь ад 7 траўня 2005 году за нумарам 216 быў перайменаваны ў праспэкт Незалежнасьці?" Астатнія тры пытаньні датычацца адпаведна праспэкту Машэрава, Старабарысаўскага тракту ды вуліц Варвашэні, Ерусалімскай і Дразда (апошнія тры разам былі перайменаваныя А.Лукашэнкам у новы праспэкт Машэрава).

Кіраўнік аргкамітэту Сяргей Альфер неабходнасьць чатырох пытаньняў на рэфэрэндуме патлумачыў юрыдычнымі патрабаваньнямі, каб пытаньні, што выносяцца на ўсенароднае абмеркаваньне, былі яснымі і адназначнымі. Зь іншага боку, гэта патрэбна і для зручнасьці выбаршчыкаў, зазначыў спадар Альфер:

Аднак праблема не ў заканадаўчым рэгуляваньні, а ў жаданьні ўлады прызначыць мясцовы плебісцыт.

Сяргей Альфер ад імя аргкамітэту запрасіў на паседжаньне ініцыятыўнай групы прадстаўнікоў менскіх гарадзкіх уладаў.

ПРАКУРОР ПАПРАСІЎ ДАЦЬ ПА 3 ГАДЫ "ХІМІІ" ЛІДЭРАМ АПАЗЫЦЫІ

Любоў Лунёва, Менск. *Тры гады абмежаваньня волі з адбыцьцём пакараньня на так званай "хіміі" — такое пакараньне папрасіў абвінаваўца для Міколы Статкевіча і Паўла Севярынца. Суд над апазыцыйнымі палітыкамі цягнецца з 23 траўня. Іх абвінавачваюць у арганізацыі вулічных дэманстрацыяў 18 і 19 кастрычніка, у часе якіх нібыта адбываліся масавыя беспарадкі. 24 траўня Міколу Статкевіча арыштавалі на дзесяць сутак за непавагу да суду, бо ён адмовіўся адказваць на пытаньні судзьдзі і ўставаць перад ім. На знак пратэсту апазыцыянэр трымае галадоўку.*

Прамову прадстаўніка пракуратуры Вадзіма Пазьняка, які папрасіў пакараць Міколу Статкевіча і Паўла Севярынца абмежаваньнем волі на тры гады, Мікола Статкевіч не пачуў. Яго, як і штодня ад пачатку арышту, прывезьлі ў суд а 10 гадзіне. Ён зноў адмовіўся ўстаць перад судзьдзём Леанідам Ясіновічам, і амонаўцы зноў вывелі яго з судовай залі.

Мікола Статкевіч заявіў Радыё Свабода, што будзе і надалей трымаць галадоўку.

(Статкевіч:) "Безумоўна, цяпер у мяне пытаюцца адно і тое ж. Але пакуль у Беларусі ня зьявіцца незалежнага суду, мая пазыцыя таксама не зьменіцца. Я працягваю галадоўку, і я галадоўкі спыняць ня буду. Я сваёй пазыцыі не мяняю. Адзінае, чаго мне ўдалося дамагчыся: хворага на дызэнтэрыю чалавека, які знаходзіўся ў маёй камэры, адправілі ў шпіталь. Калі мне судзьдзя скажа, што ў гэтай краіне зьявіўся незалежны суд, то я спыню галадоўку. Але гэта нерэальна".

Павал Севярынец спакойна ўспрыняў прамову прадстаўніка пракуратуры. Вось як ён пракамэнтаваў гэта Радыё Свабода:

(Севярынец:) "Тры гады "хіміі", гэта адначасова і спроба прынізіць, і спроба нэўтралізаваць перад прэзыдэнцкімі выбарамі 2006 году як Статкевіча, так і мяне. Але стаўлюся да гэтага спакойна. Турбуе мяне суд Божы, а не чалавечы. Тым больш ня суд гэтай улады. Таму, які б прысуд ні быў, захаваем маральную гатоўнасьць да ўсіх магчымых складанасьцяў, з гэтым зьвязаных. Але ж хацеў бы зазначыць: падчас судовага разгляду гэтай справы стала відавочна, што крымінальная справа развальваецца. Пракурор пачаў адмаўляцца ад кавалкаў абвінавачаньня, казаць: "Ну, ня цяжкае злачынства. Цяжка патрабаваць зьняволеньня". Па ўсіх яго паводзінах было відаць, што ён шкадуе аб тым, што не ўдалося знайсьці крыміналу ў гэтай справе".

Агалошваньне прысуду адбудзецца 31 траўня.

P.S. Суд прызначыў лідэрам апазіцыі тры гады «хіміі».

У ЗАХОДНІХ РАЁНАХ ВІЦЕБШЧЫНЫ АД ХОЛАДУ ЗАГІНУЛІ ВЫГНАНЫЯ НА ПАШУ КАРОВЫ

Браніслава Станкевіч, Віцебск. **Загады выганяць кароў у поле з 9-га траўня паступілі ад раённага начальства, і ў гаспадарках мусілі падпарадкавацца, нягледзячы на тое, што на Мёршчыне тэмпература зьнізілася да 0 градусаў, а ў Шаркоўшчынскім раёне ўвогуле пайшоў сьнег. Цяпер там падлічваюць страты: паводле папярэдніх зьвестак, у кожным з раёнаў загінулі больш як па тры сотні кароў ды цялушак.**

Нечаканае пахаладаньне ўдзень 10-га траўня ў Мёрскім раёне лічаць галоўнай прычынаю таго, што ў 5-ці гаспадарках загінулі 360 галоў быдла.

Словам "загінулі" абагульняецца ўсё, што здарылася тут у апошнія суткі – і тое, што, ратуючыся ад ветру і дажджу, цялушкі туліліся адна да адной і насьмерць душылі слабейшых, і што аслаблыя за зіму каровы пасклізаліся і танулі ў перапоўненых вадой канавах, і што нават пасьля таго, як жывёлу загналі пад дах, частка дойнага статку загінула ад вострых запаленьняў.

Страты раённай сельскай гаспадаркі пакуль не падлічаныя, бо некаторую частку яшчэ жывых кароў пасьпелі адправіць на Мёрскі мясакамбінат, дзе так званы "убойны" цэх працаваў усю ноч навылёт. Сюды ж быў выкліканы і намесьнік раённага пракурора Аляксей Лапушынскі, які праводзіць тут праверку, бо факты масавага падзяжу жывёлы сталі вядомыя толькі дзякуючы таму, што супрацоўнік службы ДАІ выпадкова спыніў прычэп з памерлымі цялушкамі. Пра вынікі праверкі прадстаўнік Мёрскай пракуратуры пакуль нічога не кажа.

Кіраўнік Шаркоўшчынскага райсельгасхарчу Іван Лаўрановіч сцьвярджае, што кароў ды цялушак ў гаспадарках гэтага раёну таксама загубіла выключна надвор"е.

(Лаўрановіч:) " Ліў тут дождж, 56 міліметраў за суткі – гэта больш як месячная норма. Паніжэньне тэмпературы было ноччу і сьнег, сьнег ішоў пяць гадзін."

(Карэспандэнтка:) " А чаго ж кароў пагналі на пашу ў такое надвор"е?"

(Лаўрановіч:) "Дык усе гады выганяем такім часам, і праблем не было! А тут вось так атрымалася."

Паводле словаў Івана Лаўрановіча, у Шаркоўшчынскім раёне страцілі толькі каля сарака кароў, і тое іх нібыта пасьпелі яшчэ жывымі адвесьці на мясакамбінат у Глыбокае. Хаця супрацоўнікі толькі аднаго агрaпрадпрыемства "Княж" ананімна кажуць, што ў іх загінулі 87 кароў і 40 цялушак, і вінавацяць у гэтым толькі раённае начальства, якое аддала загад пра пашавае ўтрыманьне жывёлы..

Гавараць пра маштабы стратаў усяе Віцебшчыны чыноўнікі абласнога рангу адмаўляюцца. Так, намесьнік старшыні аблсельгасхарчу Віктар Славецкі параіў журналістам не ўзьнімаць дарма паніку, бо, паводле ягоных словаў, на захадзе Віцебшчыны нічога надзвычайнага не адбылося – ніводная карова не замерзла і ідзе ўсяго толькі плянавая здача быдла на мясакамбінаты.

НА ВІЦЕБШЧЫНЕ ЗАВЕДЗЕНЫЯ ДЗЬВЕ КРЫМІНАЛЬНЫЯ СПРАВЫ СУПРАЦЬ ЧЫНОЎНІКАЎ

Браніслава Станкевіч, Віцебск. **Намесьнік старшыні Браслаўскага райвыканкаму падазраецца ў злоўжываньні службовым становішчам, а начальнік аўтамабільнага пункту пропуску "Рэдзькі –Ляды", што знаходзіца ў Дубровенскім раёне, на мяжы з Расеяй, знаходзіцца пад сьледзтвам за атрыманьне буйнога хабару.**

Намесьнік старшыні Браслаўскага райвыканкаму, які ёсьць аднaчасова і дэпутатам райсавету, быў упаўнаважаны кіраваць выкананьнем праграмы будаўніцтва на сяле – ўзьвядзеньнем так званых "прэзыдэнцкіх" дамкоў.

Абласная пракуратура завяла супраць яго крымінальную справу за тое, што ён загадваў сваім падначаленым прымаць у якасьці гатовых незавершаныя аб"екты, як сказана ў афіцыйнай фармулёўцы пракурора, " з мэтаю даць станоўчую справаздачу пра выкананьне высокіх паказьнікаў".

Пракуратура лічыць, што ён нанёс істотную шкоду дзяржаве, бо сваімі злоўжываньнямі "падрываў аўтарытэт і прэстыж дзяржаўнае ўлады". Паводле адпаведнага артыкулу Крымінальнага кодэксу, за гэта чыноўніку пагражае тэрмін зьняволеньня ад 3-х да 10-ці гадоў.

СЯРОД ДЭМАКТЫВІСТАЎ ВІЦЕБШЧЫНЫ НАЙБОЛЬШ ГАЛАСОЎ АТРЫМАЎ МІЛІНКЕВІЧ

Абласную канфэрэнцыю ў справе вылучэньня адзінага кандыдата ад дэмакратычных сілаў было вырашана правесьці ў лесе пад Віцебскам, бо правесьці такую імпрэзу ў горадзе тутэйшыя актывісты палічылі немагчымым.

Аднак віцебская міліцыя знайшла апазыцыянэраў і там. На ціхіх вулачках прыгараду наўрад ці бачылі калі-небудзь такую колькасьць міліцэйскіх машын, як сёньня, і дэлегатаў канфэрэнцыі ў лесе сустрэлі каля двух дзесяткаў міліцыянтаў – з Віцебскага раённага і абласнога аддзелаў. Начальнік абласнога аддзела аховы правапарадку Сяргей Іваноў зьвярнуўся спачатку да прэтэндэнта Анатоля Лябедзькі, які прыехаў на канфэрэнцыю першым, з тым, каб усім прысутным было загадана разысьціся, але Анатоль адмовіўся гэта выконваць.

Калі міліцыянты папярэдзілі, што арыштуюць кожнага, хто будзе выступаць з прамовамі, да нечага заклікаць або нават проста засьпявае песьню "неадпаведнага зьместу", арганізатары канфэрэнцыі прапанавалі іншы фармат яе правядзеньня. 109 дэлегатаў падзяліліся на чатыры групы, да якіх па чарзе падыходзілі чацьвёра прысутных прэтэндэнтаў на вылучэньне: Сяргей Калякін, Анатоль Лябедзька, Аляксандар Мілінкевіч і Станіслаў Шушкевіч. Яны адказалі на пытаньні і падзяліліся сваімі плянамі.

Галасаваньне таксама праводзілася незвычайным чынам. Калі галасы падлічылі, то высьветлілася, што найбольшым даверам у прадстаўнікоў дэмакратычнае грамадзкасьці Віцебшчыны карыстаецца Аляксандар Мілінкевіч, ён набраў 68 галасоў. За Сяргея Калякіна прагаласавалі 53 чалавекі, за Анатоля Лябедзьку – 46, за Мікалая Статкевіча –39, за Станіслава Шушкевіча –27, за Мікалая Бусьнюка – 21, за Валерыя Арцішэўскага і Валерыя Грыцука – па 9 чалавек.

АНЖАЛІКА АГУРБАШ ФІНІШАВАЛА СЯМНАЦЦАТАЙ

Ігар Карней, Менск **Мільённыя выдаткі на падрыхтоўку да “Эўрабачаньня-2005” ня мелі для беларускай удзельніцы Анжэлікі Агурбаш плёну. Агурбаш паводле вынікаў глядацкага галасаваньня не ўвайшла ў дзясятку лепшых і такім чынам завяршыла ўдзел у конкурсе сямнаццатай. Летась беларускі дуэт “Аляксандра і Канстанцін” у паўфінале быў перадапошні.**

Яшчэ напярэдадні ад’езду ў Кіеў Анжаліка Агурбаш гаварыла, з кім зьбіраецца падзяліць “радасьць перамогі”:

(Агурбаш:) “Ня я еду на “Эўрабачаньне”, уся краіна едзе. За мной 10-мільённы народ, які мяне любіць, за мной урад, які дапамагае і ўсё робіць, каб мы максымальна наблізіліся да перамогі. Мы за цаной не пастаім: зробім усё магчымае і, самае галоўнае, немагчымае, каб найлепшым чынам паказаць сябе і зрабіць усё, каб наступнае “Эўрабачаньне” прайшло ў Менску”.

Адносна ўчорашняга выступу Анжалікі Агурбаш былая тэлевядучая Элеанора Язерская наўпрост кажа: Агурбаш пераблытала сцэну з подыюмам.

(Язерская:) “Калі я пачула яшчэ месяц назад яе песьню, я сказала: нічога ў Агурбаш не атрымаецца. Мне было вельмі сумна так думаць, таму што я ўвогуле добра стаўлюся да Анжалікі. Яна прыгожая жанчына, артыстычная. Але на “Эўрабачаньні”, перш за ўсё, трэба сьпяваць, а не дэманстраваць дарагі касьцюм. Гэтая сукенка, якую шыў хвалёны Юдашкін, на мяне не зрабіла ніякага ўражаньня. За што такія грошы? — пэўна, пра гэта думала ня я адна. Песьня для мяне таксама не цікавая. Такіх песень цяпер процьма. Дарэчы, удзельніца з Грэцыі ад гэтай песьні адмовілася.Чаму ўзяла яе Анжаліка? Мабыць, такія былі ў яе настаўнікі”.

Цягам усяго папярэдняга тыдня Анжаліку Агурбаш суправаджала выключна расейская “сьвіта”: Усе гэтыя людзі ня першы раз прывозяць расейскіх выканаўцаў на “Эўрабачаньне” (досыць згадаць тых жа Кіркорава і Пугачову) і кожны раз аказваюцца па-за бортам спаборніцтваў. Элеанора Язерская перакананая: у выпадку, калі лепшых вызначаюць звычайныя гледачы, стаўка на вялізныя і “ўсемагутныя” грошы не апраўданая.

(Язерская:) “Паездкі па дваццаці шасьці краінах Эўропы, што арганізаваў яе прад’юсар Філіп Кіркораў — гэта яшчэ ня ўсё. Патрэбен добры песенны матэрыял, створаны ў сваёй краіне, і больш прадуманая падрыхтоўка. З Анжалікай Агурбаш адбыўся цікавы, на ўсю Эўропу, экспэрымэнт. Ці можна за вельмі вялікія грошы (раскрутка пацягнула дзесьці на 4 мільёны даляраў) стаць зоркай “Эўрабачаньня”? Аказваецца, немагчыма. А наагул, вельмі сумна”.

Як адзначаюць музычныя крытыкі, паводле размаху рэклямнай кампаніі беларускі штаб Агурбаш апярэдзіў усіх астатніх. Дзеля таго, каб аблашчыць публіку, выдалі мільёны асобнікаў кампакт-дыскаў, касэтаў, бэйсболак і маек з выявай беларускай канкурсанткі.

Юры Падольскі, бацька і прад’юсар яшчэ адной беларускі, Натальлі Падольскай, якая выступіць у фінале за Расею, перакана765ы: адказнасьць за паразу Агурбаш мусіць падзяліць ня толькі яе атачэньне, але і высокапастаўленыя чыноўнікі ад культуры:

Радыё “Свабода”.

У НАРОЎЛІ ВЫСЯЛЯЮЦЬ НЕПЛАЦЕЛЬШЧЫКАЎ КАМУНАЛЬНЫХ ПАСЛУГАЎ

Казімер Яноўскі, Нароўля. **У заражанай радыяцыяй Нароўлі мясцовыя ўлады распачалі змаганьне зь неплацельшчыкамі за камунальныя паслугі. У раённы суд пададзены дзясяткі пазоваў на прымусовае спагнаньне доўгу. Многім жыхарам адключылі ваду. Некаторыя людзі з добраўпарадкаванага жытла пераселены ў “маласямейкі”.**

Паводле зьвестак жыльлёва-камунальнага прадпрыемства “Нароўля”, больш як 800 жыхароў райцэнтру маюць цяпер запазычанасьць за карыстаньне жытлом ды камунальнымі паслугамі. Ня выплачана агулам 126 мільёнаў рублёў. Гаворыць кіраўнік юрыдычнай службы камунальнага прадпрыемства Галіна Сергіенка:

(Сергіенка:) “36 пазоваў мы афіцыйна падалі ў суд на спагнаньне даўгоў за кватрплату. Сем пазоваў падрыхтавана ў мяне на высяленьне. Чатыры нашыя пазовы на высяленьне ўжо задаволілі сёлета”.

Гутару з пэнсіянэркай Вольгай Спаскай. Рашэньнем суду за няўплату яе з дачкой-інвалідам з кватэры ў катэджы на вуліцы Мэліяратараў перасяляюць у камунальную аднапакаёўку на вуліцу Корзуна. Спадарыня Спаская ўжо пакавала клункі:

(Спаская:) “Хата ў мяне непаганая, цёпленька тут. Але цяжка адной. Сто зь лішкам тысяч плаціць за кватэру — пэнсіі не хапае. Газ пакуль не адключылі, а вады ў мяне даўно няма. Тры гады, як ваду адключылі. Цяжка! Пэнсію атрымаю і буду пераяжджаць”.

Асноўныя неплацельшчыкі ў Нароўлі — жыхары так званых “чарнобыльскіх дамоў”, перасяленцы з заражаных радыяцыяй вёсак, а таксама адзінокія пэнсіянэры і беспрацоўныя. Сярод неплацельшчыкаў багата і тых хто працуе, але мае мізэрныя заробкі.

(Шугай:) “Кватрплата зімою 120 тысяч, а заробак — 150. Як выплачваць і як жыць зь дзецьмі?” — пытаецца санітарка раённага шпіталю, маці траіх дзяцей Сьвятлана Шугай.

Жыхары Нароўлі абураюцца высокімі камунальнымі плацяжамі, адсутнасьцю гарачай вады.

ІДЗЕ ВАЙНА ВЯЛІКАЯ

Насельніцтва Беларусі скарачаецца з кожным годам. Ці то вайна ідзе, ці то правініліся людцы нечым перад богам. Тут табе і аб'ектыўныя прычыны—натуральнае скарачэньне нараджальнасьці. Ну і само сабой суб'ектыўныя прычыны адыгрываюць немалую ролю.

Тры забойцы абвінавачваюцца па арт. 139, ч.2; пункты.6, 13, 18; арт.189; арт.339, ч.3; арт.172,ч.3. Забойства было здзейсьнена ў кастрычніку мінулага году ў в. Ноўка, дзе мясцовыя маладзёны забілі свайго аднавяскоўца. Маладыя людзі ўварваліся ў дом Аляксандра, нанесьлі яму 29 udараў па тулаву і 7 па галаве, пасьля чаго той сканаў у больніцы. Брат забітага Аляксей, які стаў сьведкам забойства, цьвердзіць пра асаблівую жорсткасьць нападнікаў. Тыя былі на добрым падпітку і пра міласэрнасьць не думалі. Трэба адзначыць, што браты Дзьміцер і Васіль знаходзяцца на ўліку ў лекара-нарколага.

КУР'ЁЗ НЕВУЦТВА

Па афіцыйных тэлеканалах прайшоў кур'ёзны і разам з тым знакавы рэпартаж, на які нельга не зьвярнуць увагі. Маладзенькі міліцыянэр, адказваючы на запыт свайго кіраўніцтва, пад час акцыі пратэсту супраць зьмены назвы пр. Скарыны ўпершыню ў сваім жыцьці зачытаў вядомы кожнаму вучню восьмага класу ўрывачак з прадмовы да кнігі "Юдзіф", што быў надрукаваны на плакаце з выявою Скарыны: "...Як ад нараджэньня зьвяры, што ходзяць у пустыні, ведаюць ямы свае; птушкі, што лётаюць у паветры, ведаюць гнёзды свае; рыбы, што плаваюць у моры і ў рэках, чуюць віры свае; пчолы і тым падобныя бароняць вульлі свае, — так і людзі, дзе нарадзіліся і ўскормлены, да таго месца вялікаю ласку маюць". Свой даклад ён скончыў дзяжурнай фразаю:"Як зразумеў?» Вас зразумеў"— пачуў ён у адказ.

Словы былі станоўча ўспрынятыя не толькі міліцэйскім дзяжурным, але і многімі з тых, хто слухаў гэты рэпартаж. Рукапісы насамрэч не гарацьадтуль, з вечнасьці, Скарына выхоўвае ў сёньняшніх пакаленьнях пачуцьцё нацыянальнай годнасьці нават у такі неспрыяльны час, у які нам даводзіцца жыць.

Ян Ластаўка.

НАШЫ НАВІНЫ Ў INTERNET

Шаноўныя чытачы газета "Гасцінец" маюць магчымасць пазнаёміцца з нашымі навінамі на інфармацыйным сайце www. hasciniec. org, дзе прадстаўлены матэрыялы выданняў паўночнаусходняй часткі Віцебшчыны з Бешанковіцкага, Гарадоцкага, Віцебскага і Шумілінскага раёнаў. На сайце вядзецца апытанне наведвальнікаў па надзённых праблемах грамадскага жыцця Беларусі, аналітычныя артыкулы сталых аўтараў незалежных СМІ. Для зацікаўленых асоб прадстаўлена інфармацыя пра беларускі аналаг украінскага руху "ПАРА", які мае назву "ЧАС" і адпаведны сайт www. svaboda2006.org з яго праграмнымі дакументамі.

Вынікі апошняга апытання на сайце www.hasciniec.org

Як Вы ацэньваеце ўвагу міжнароднай супольнасці на стан дэмакратыі ў Беларусі?

Неабходны, але недастатковы крок	76.47%
лепш позна, чым ніколі	11.76%
няхай глядзяць за сваёй дэмакратыяй	11.76%
гэта мяне не хвалюе	0.00%

Усяго адказаў: 17

«ПОКЛІЧ ВОЛІ»

КУПОН БЯСПЛАТНАЙ ПРЫВАТНАЙ АБВЕСТКІ

Запоўніце гэты купон, вышліце па адрасу: г.Віцебск, 3-я Мопраўская, д. 14 , і мы надрукуем Вашу абвестку (ня больш 15 слоў) бясплатна.

Тэкст________________________________

____

____

Адрас, тэлефон_______________________

____

Заснавальнік і рэдактар: Сяржук Салодкі.
Адрас рэдакцыі: г. Віцебск,
3-я Мопраўская, д. 14, тэл. 26-42-02

Выдадзена пры падтрымцы Віцебскага аддзялення ГА "Фонд імя Льва Сапегі".
Распаўсюджваецца бясплатна. Наклад 290 асобнікаў.